

L'ENGANY

del SEGARRA-GARRIGUES

Baldiri Ros
President de l'Institut Agrícola

*El control
de la producció
de la riquesa
és el control
de la pròpia
vida humana.*

Hilaire Belloc

Un gran engany del que, finalment, s'ha vist que res del que s'havia dit s'havia fet i, que per voluntat d'alguns, no es farà. Cert és que per poder enganyar falten actors i col·laboradors i així ha estat. Interessos determinats volien arruïnar el projecte Segarra-Garrigues com a projecte eminentment agrari i evitar que la terra ferma es convertís en la taca verda més important al sud d'Europa, amb una enorme capacitat productiva agrària.

Aquesta intenció de limitar el caràcter agrari del projecte no és nova. Durant més de 150 anys la voluntat d'aprofitament integral del Segre ha generat una confrontació d'interessos de governants i diferents poders, a fi de generar riquesa a partir del recurs natural més desitjat, l'aigua.

Aquests interessos contraposats són sempre els que han fet retardar els projectes. Finalment va veure la llum el Canal d'Urgell però quedàven pendents altres projectes que havien de beneficiar la Segarra i les Garrigues. Aquests topaven amb la dificultat d'ubicació dels embassaments reguladors. No pas per exigències dels regants sinó pels interessos de les elèctriques i d'altres.

Un exemple d'aquests interessos és el Pla d'Aigües de Catalunya de 1957 de l'enginyer Victoriano Muñoz, encarregat per l'Ajuntament de Barcelona amb l'objectiu de garantir l'abastament d'aigua a la ciutat. Aquest Pla dibuixa un esquema d'ordenació hidràulic de Catalunya on es dissenya la regulació de la part nord de Girona i el sistema Sau-Susqueda, deixant anunciat que serà insuficient i pronosticant la necessitat de comptar amb els cabals de l'Ebre o del Segre.

Aquest Pla també explora l'aprofitament integral del Segre mitjançant un sistema d'embassaments (no pas Rialb), per ser destinats a regadius a la Segarra i a una ampliació dels recs de l'Urgell.

Finalment contempla transvasaments de les aportacions de la Noguera Ribagorçana al Segre, aigües avall de la confluència amb la Noguera Pallaresa per reforçar els regadius de la zona i mitjançant elevació efectuar els regs de les Garrigues. Aquest Pla va tenir la virtut d'engegar un seguit d'informes i contrainformes al voltant de la regulació del Segre.

Aquesta confrontació va aconseguir que l'embassament de Rialb fos una realitat convenient a l'economia urbana. Rialb és una realitat. Amb ell neix el projecte de regadiu per a les comarques de la Segarra i de les Garrigues.

Neix l'esperança de l'aigua i el somni d'una major riquesa agrària i rural comença a veure's com una realitat.

Una realitat que per Lleida pot significar un gran avanç econòmic, doncs a més de ser el primer territori de producció hidroelèctrica, seria també una gran zona de prop de 150.000 hectàrees de regadiu que podran bastir una important plaça europea de l'indústria agroalimentària, més del què ja és ara, amb uns pobles i ciutats abastits d'un aigua que afavoriria la consolidació humana i social del seu territori.

Aquesta il·lusió per l'aigua no és ben rebuda per tothom. Calia trobar arguments i excuses que propiciessin una disminució de l'àrea regable, amb la conseqüent disminució dels cabals precisos pel regadiu.

Aquells que mai han cregut en la importància geoestratègica de l'agricultura, un cop més, buscaven còmplices per argumentar que el regadiu no és necessari, sense dir amb claredat quin ús se'n farà dels cabals regulats per Rialb i canalitzats a través del Segarra-Garrigues.

Era francament difícil truncar una esperança. Arruïnar les il·lusions d'un territori que, després de tants anys, disposaria a la fi del tresor de la seva aigua emmagatzemada i regulada.

L'ambició i l'egoisme són poderosos i amorals. Finalment van trobar un gran "invent": la Xarxa Natura 2000 i la "nova religió" retrògrada del proteccionisme radical, que ho vol retornar tot a "l'edat de pedra". Una troballa que deixa a les persones del territori en la més gran indefensió econòmica, social i jurídica.

L'ambigüitat de les directives Habitat i Aus, (zepa,s), el què és el mateix: la Xarxa Natura 2000, és el gran aliat dels oligopolis europeus que pretenen controlar aigua i territori.

Ha costat, però, que els ciutadans s'adonessin d'aquest engany. Fins que no ha arribat la gran aberració d'aniquilar el 60% d'un projecte de regadiu, pocs eren conscients de la capacitat

incautatòria del territori, de la seva riquesa i usos que s'atorga a la Xarxa Natura 2000. La rellevància social se sabia que era poca, doncs les afectacions eren puntuals i individualitzades. La gosadia, davant la poca reacció, ha anat creixent fins atrevir-se intentar anul·lar una part important del projecte més interessant per a l'agricultura al sud d'Europa.

Amb total obscurantisme i impunitat han afectat un territori, limitant els seus usos, sense deixar cap mecanisme legal per defensa dels interessos individuals i col·lectius, "Europa dixit". Això no és l'Europa dels pobles i de les persones que tant publiciten. Això és ben altre cosa. Això és una estafa.

Tant els que varen presentar la denúncia, com els "experts" que la varen avalar, són conscients del mal que han ocasionat, i no podran al·legar, en cap cas, ignorància.

Els polítics que varen consentir aquest desgavell, espero i desitjo, que no els surti gratis. El sacrifici de moltes persones com les afectades per Rialb, haurà estat inútil ja que els seus conciutadans no en sortiran beneficiats (una persona gran del territori afectat per Rialb, quan li varen prendre les propietats va dir, resignada i generosa, "que tot sigui per a bé").

L'estament intel·lectual i del coneixement, com la Universitat, queda callat davant un abús com aquest. Dedicar més de 40.000 hectàrees a la reserva d'unes aus, amb arguments tan poc científics, fa vergonya i

tristesa.

Penso que aquest engany no és “sostenible”, que perjudica a les persones, a quasi totes i, per tant, ens hem de declarar insubmisos davant aquest abús . En conseqüència, hem d'exigir la realització de la totalitat del projecte sense retalls, perquè és just, és necessari, és inequívocament beneficiós per a les PERSONES. No perjudica a ningú, ni tant sols als ocells, perquè és modern, és progressista i perquè és imprescindible per a la riquesa i l'equilibri de Catalunya.

Alguns fa temps que lluitem contra la dictadura que imposa la Xarxa Natura 2000 i també en contra el seguidisme a ulls clucs de polítics i d'altres retrògrades que l'únic que els interessa és el poder i utilitzar tot allò que els permeti subjugar a les persones.

Front el desig d'aquells que volen més progrés, més riquesa, més benestar per a les persones, tenim els que volen retallar 40.000 hectàrees de regadiu. Amb aquesta retallada l'únic que aconseguiran és perjudicar a les persones, subjugar-les amb promeses de subvencions, fer insostenible mediambientalment i econòmicament el territori i expulsar del mateix a aquells que esperaven realitzar les seves il·lusions. Tot això farà, segurament, que Barcelona disposi d'aigua, però hauré destruït el rere país amb l'excusa de la protecció territorial i ambiental.

Encara hi som a temps. Ningú ens pot matar l'esperança que és la que manté viu el somni d'un futur millor, i el futur és el regadiu, No la Xarxa Natura 2000.

Si Europa no ho comprèn haurem de convèncer-la. Repeteixo, la insubmissió, per què no?, ¿no ho predica el nostre Govern front la futura sentència del Constitucional sobre l'Estatut? Els garanteixo que estem prou més legitimats que el Govern per no acceptar la retallada del Segarra-Garrigues.

Finalment, una reflexió: tothom parla de la societat de la informació, però algú fa temps ja va dir que si no es conduïa bé acabaríem en una societat de risc perquè aquesta acabaria composta només per tres grups de persones:

ELS "EXPERTS": que normalment ni decideixen ni solen ser afectats.

ELS "QUI DECIDEIXEN": que ni coneixen ni solen patir les conseqüències de les seves decisions.

ELS "AFECTATS": que ni decideixen, ni comprenen el què passa.

Estem a un pas de passar de la Societat de la Informació a la "societat de risc".

És hora què els "afectats" exigeixin als "decisors" que tinguin coneixement de les conseqüències i evitar, al màxim, les negatives, i als experts ser conscients de que els seus estudis i informes influeixen als decisors i afecten a les persones posteriorment.

El Segarra-Garrigues és l'exemple de la "societat de risc" i també és el símbol de com la falta de valors i l'amoralitat poden arruïnar a un país o territori i, en conseqüència, arruïnar a les persones.

No podem acceptar l'engany perpetrat per aquells que l'únic que els preocupa és la seva ambició i egoisme.

*Canal Segarra - Garrigues
Foto arxiu.*

Avui, ¿Hem de tornar altre vegada a la trista dissort d'un feixisme d'esquerres?

Nosaltres vam ser els primers a afirmar que, com més complexes eren les formes assumides per la civilització, més s'havia de restringir la llibertat de l'individu.

Benito Mussolini